

NS Nyhetsbulletin

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1108

08.06.2024 (135)

Michael Kühnen

Den andra revolutionen Volym II: Folkets stat

Del 5

Den gamla arbetarrörelsens arvtagare och verkställare blev nationalsocialismen och fascismen. Det är symboliskt att arbetarnas organisationer - KPD, SPD och fackföreningarna - praktiskt taget saknade massstöd 1933 och var tvungna att acceptera deras upplösning utan motstånd. Och det är också en symbol för övergången från den marxistiska till den nationella arbetarrörelsen att endast den nationalsocialistiska folkstaten uppfyllde det gamla kravet och förklarade arbetarklassens kampdag, första maj, som en nationell minnesdag.

Något liknande uppnåddes av den italienska fascismen, vars Duce - Benito Mussolini - förkroppsligade denna förändring i sin egen person, efter att först ha varit ledare för den revolutionära flygeln i socialistpartiet och chefredaktör för centralorganet "Avanti". Nu, där knytnäven inte längre hotade, utan den öppna handen sträcktes ut i en fascistisk hälsning, kunde den utveckling börja som integrerade arbetarna i den nationella gemenskapen på lika villkor, ledde arbetarrörelsen till seger genom att forma en nationell socialism och gjorde slut på klasskampen.

Denna folkgemenskap påverkar än idag - åtminstone i Tyskland, där den förverkligades mer energiskt och beslutsamt än under fascismen.

Återupplivandet av reformsocialism, socialdemokratism och fackföreningar efter det krig som tvingades på oss är inte bara reaktionärt, utan äventyrar i det långa loppet vårt folks enhet, som föddes under så stora svårigheter och uppoffringar. Denna politiska strömning har överlevt sig själv, motsvarar varken verkligheten eller folkets behov, eller ens arbetarklassens, och kan i bästa fall leda till katastrof.

Sedan mitten av sextioalet har marxismen fått fäste i stora delar av vårt folks unga intellektuella elit. Kärnan i denna "nymarxism" var och förblev studentrörelsen, som i sin tur snart blev ett offer för den ideologiska återvändsgränden. Den revolutionära gnistan spred sig inte till arbetarklassen eftersom de marxistiska studenternas arrogans från den borgerliga klassen ignorerade behoven hos folkets breda massor, och till och med hånade dem som "småborgerliga idéer".

Följden av detta blev att studentrörelsen misslyckades och splittrades upp i bland annat väpnade revolutionärer, reformsocialister, ortodoxa kommunister, maoister/stalinister och odogmatiska socialister. Vi är bara intresserade av de senare, som har uppnått en hel del politiskt under de senaste åren:

Den del av den nya vänstern som är organiserad, till exempel i antikärnkraftsrörelsen och i de alternativa grupperna och listorna, måste tas på stort allvar ur ideologisk synvinkel. Här arbetar unga idealister och revolutionärer. Som jag redan förklarade i "Tro och kamp" måste det göras klart för dessa unga människor att om de börjar att gradvis bryta sig loss från marxistiska dogmer och söka en ny typ av socialism, kommer de oundvikligen att förföras av fascistiska - för att inte säga nationalsocialistiska - idéer.

Sedan den odogmatiska vänstern på allvar började ta itu med svagheterna i den marxistiska dogmatiken, har den omärkligt rört sig mot oss utan att vilja det, utan att inse det och samtidigt som den behållit sin tanklösa, pseudomoralistiska "antifascistiska" fraseologi.

Nationalsocialister och odogmatiska socialister - förvisso också maoister/stalinister - är alltså överens om olika punkter i kritiken av kapitalismen och antisemitismen, båda motsätter sig uppdelningen och underkuvandet av världen mellan kapitalism och mosaisk kommunism, söker en tredje väg mellan supermakterna och deras ideologi; och de är revolutionärer. Den nya vänstern börjar upptäcka den nationella frågan, samtidigt som vi märker att korporativism och rasdemokratiska idéer har vissa saker gemensamt.

Och ibland, i utkanten av politiska tvister, har båda sidor fantastiska ideologiska möten: Vid demonstrationer mot sovjetisk imperialism, till stöd för den palestinska revolutionen, i protest mot miljöförstöring.

Naturligtvis finns det alltid oförenligheter, eftersom vänstern agerar utifrån en helt annan inställning till livet, och nationalsocialismen förblir ett pålitligt bålverk mot varje form av marxistiskt klätt slaveri, men i den utsträckning som den unga vänstern börjar tvivla på marxistiska dogmer finns det ändå, som tidigare, beröringspunkter mellan "högerfolk från vänster" och "vänsterfolk från höger", mellan odogmatiska socialister och revolutionära nationalsocialister. Vi måste använda dessa beröringspunkter för att ge dessa vilseledda unga idealister tillbaka sin tro på sitt folk utan att ta ifrån dem deras dröm om revolution.

Men revolutionens bärare är hela folket - inte proletariatet.

Revolutionens formgivare är nationalsocialismen. I nationalsocialismen förenas alla nationella, socialistiska och revolutionära strömningar i slutändan och formar folkets framtida stat. Det är inte arbetarnas önskan att fullgöra den uppgift som Karl Marx hade avsett för dem. Arbetaren kan bara tvingas att göra detta med våld. Arbetarens mål är snarare att bli en jämlik och respekterad medlem av Volksgemeinschaft. Det är detta som det nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet kämpar för!

Om vi vill upprätta en folkstat och inte en partidiktatur måste vi därför vända oss till folket i stället för att ge proletariatet en uppgift som det inte kan och inte vill utföra.

Vissa idealistiska entusiaster arbetar för hela MÄNSKLIGHETEN. Låt oss också här avstå från det faktum att både högfinansen och den kommunistiska ledarklicken - båda under sionistiskt inflytande - missbrukar dessa tendenser för att främja byggandet av den världsomfattande tvångsstat som de planerar. Även utan detta missbruk skulle mänsklighetens ideologi förbli en fördärlig illusion. Det är sant att mänskligheten för första gången i sin historia står inför nästan olösliga globala problem som inte längre kan lösas inom ramen för nationalstaterna och som kräver gemensamma, övergripande åtgärder.

Men erfarenheten lär oss att samarbete eller till och med sammanslagningar bara är möjliga när det antingen finns en stor gemensam uppgift eller en fara som hotar allas liv. Det är inte heller fallet när man har hela mänskligheten i åtanke. Tvärtom:

Den vita världen skulle gå under om den såg som sin uppgift att främja resten av mänskligheten på det sätt som abstrakt planetär rättvisa kräver. Vi skulle inte kunna upprätthålla vår levnadsstandard, inte heller vår tekniska och vetenskapliga utvecklingsnivå, och vår rasmässiga svaghet skulle till och med utmana vår biologiska överlevnad under dessa omständigheter.

Intresse- och målkonflikterna mellan raserna är så grundläggande och oförenliga att planetära lösningar kommer att förbli helt otänkbara under mycket lång tid framöver. Inte heller finns det något stort gemensamt hot i sikte. Det är sant att nästa årtusendes problem kräver överstatliga, politiska enheter - men på raslig grund!

Det är den vita världen som står inför gemensamma uppgifter och utsätts för samma faror, inte mänskligheten. Därför är vårt mål också den ariska folkgemenskapen och inte en orealistisk, hänförd föreställning om en mänsklighet som inte existerar som en enhet och som inom en överskådlig framtid i bästa fall kan existera som ett skrämmande hot om ett sionistdominerat slavsamhälle där den vita rasen tvingas eller förförs till könsblandning och därmed försvinner från världen.

Allianser och unioner med främmande rasfolk är möjliga och nyttiga - som en gång axeln Berlin - Tokyo - eller i framtiden det romerska klotets enhet. Detta är kraven på en ansvarsfull nationell politik.

"Mänskligheten" förblir å andra sidan en illusion som glömmer bort rasstriden som ett grundläggande faktum eftersom den är redo att kapitulera. Evig fred är en illusion - och inte ens en särskilt vacker sådan! För den innebär slutet på en värld som vi känner den, en värld av kamp och manlig prövning. Det skulle vara det förlamande sluttillståndet för en döende ras som har dragit sig tillbaka till ett surmulet hörn av världshistorien och väntar på att se vem som skall dra ulen över dess ögon och sprida köttet.

Vi har sett att materialismen är omänsklig, att religiös präglning är en förgången epok i historien och att hängivenhet till individens frihet, till proletariatet eller till och med till mänskligheten är en avvikelse i det mänskliga tänkandet. Vårt intellekt, liksom den eviga naturlagen, pekar oss alltså mot grundstrukturen i allt liv:

Vi erkänner än en gång nationalsocialismens sanningar - vare sig vi gillar dem eller inte.

Det var våra engelska kamrater som, såvitt jag vet, var de första efter kriget att sammanfatta denna grundläggande sanning i den korta och minnesvärda slogan som i dag bestämmer nationalsocialisternas politiska arbete i hela den ariska världen:

För ras och nation!

För ras och nation!

Den uppmärksamme läsaren har kanske lagt märke till att jag ofta har nämnt en skillnad i bedömningen av nationalsocialismen och fascismen. Vid denna tidpunkt är det lämpligt att förklara skillnaden. Jag gör inte detta för att skapa en spricka mellan oss och våra fascistiska kamrater, eller ens för att bevisa att fascismen har fel:

Fascismen är den enda världsåskådningen i vår kulturella sfär som inte är fientlig mot nationalsocialismen. Före, under och efter kriget kämpade fascister sida vid sida med oss, i början - på tjugotalet - var den fascistiska revolutionen ett lysande exempel och en uppmuntrande signal för oss - **Adolf Hitler: "Brunskjortan skulle förmodligen aldrig ha existerat utan svartskjortan."**

Nationalsocialismen är dock inte bara en tysk fascism. Naturligtvis dominerar likheterna i form och innehåll, och skillnaderna suddas ut ytterligare av det faktum att det fanns och finns nationalsocialistiska strömningar i nästan alla fascistiska rörelser i den vita världen. Och vissa av dessa rörelser kallade sig bara fascister i stället för nationalsocialister av politiskt taktiska skäl.

Om vi kallar nationalism, socialism - förstätt som en korporativistisk populär gemenskapsidé - och kunskapen om rasens betydelse för de väsentliga grunderna för vår tro och ser kapitalism, kommunism och sionism som våra huvudfiender, inser vi snabbt den avgörande skillnaden - fascismen är inte nödvändigtvis rasifierad och ser inte i sionismen en fiende under alla omständigheter.

Det är därför det har funnits fascistiska stater efter kriget - men inte nationalsocialistiska stater - oavsett vilket rasligt ursprung dessa system har. De mest kända av dem:

Argentina under Peron, Indonesien under Sukarno, Egypten under Nasser och afrikanska Ghana under Kwame Nkrumah. Ja - under extrema omständigheter skulle man kunna beskriva sionismen som ett slags judisk fascism.

Så medan nationalsocialismen medvetet begränsar sig till den vita rasen och därför upprätthåller sin ideologiska enhet och enhet också på grund av de gemensamma problemen, uppgifterna och intressena - det kan till exempel aldrig finnas en allvarlig konflikt mellan tysk, engelsk eller amerikansk nationalsocialism - måste vi i fallet med de fascistiska rörelserna veta att allianser först måste ingås och förhandlas fram och inte nödvändigtvis är resultatet av de ideologiska likheterna.

Fascismen är också, på grund av sin avsaknad av en raslig grund, mer inriktad på staten och dess form än vad vi är. Dess nationalism är ibland mer gammalmodig

och inte framtidsorienterad - statsnationalism i stället för folklig nationalism som vår. I extremfallet kan man därför tänka sig konflikter och till och med krig mellan fascistiska, men aldrig mellan nationalsocialistiska stater.

Vi måste respektera det om vita människor beslutar sig för fascism i stället för nationalsocialism, men kamraterna måste vara medvetna om problemen med detta beslut. Det är därför jag för en gångs skull har uttryckt skillnaderna mellan de två idéerna så tydligt, utan att vilja förstöra det gamla, beprövade och testade kamratskapet mellan den nationalsocialistiska och den fascistiska revolutionen.

Häri ligger meningen med vårt personliga och vårt nationella liv. Kampen för överlevnad och för en ny blomstring av den ariska mänskligheten förenar vårt lilla jag med historiens mäktiga ström. Drömmen om en ny avancerad civilisation reser sig framför våra ögon. Om några år kommer den ariska människan att träda in i ett nytt årtusende av sin historiska existens. Det är upp till oss själva om detta skall bli en gravsten eller ett minnesmärke över en ny storhet.

Vi nationalsocialister vill forma ordningen för nästa årtusende! Vi kan inte gissa hur denna nya ordning slutligen kommer att se ut. Vi står med bultande hjärtan framför porten till en ofattbart stor, vacker och överväldigande kultur. Vi kommer inte längre att se den, men vi lägger grunden för den.

Vem kan säga hur ett rike kommer att se ut där den ariske än en gång kan visa sig vara en skapare av kultur, ett rike som en dag kommer att förfoga över all kunskap och alla rikedomar på denna jord? Och det är inte bara denna ariska världsordning som är vårt mål. Bakom den finns fortfarande en hemlig dröm, det sista, dolda målet: den nya människan!

Nietzsche säger: "*Människan är något som skall övervinnas*". Här står vi i tro och chock inför den yttersta och sista gränsen för vår nationalsocialistiska världsåskådning, bakom vilken endast meningen med allt livs utveckling, meningen med evolutionen kommer att uppenbara sig. Den människa som uttömmar allt som döljer sig inom henne, som ger sig ut för att erövra universum och besegra tiden, den människa som förstår sig själv endast som en bro till något ofattbart stort och nytt, som vågar ta nästa steg i evolutionen.

Här måste kämpen vara tyst, bara poeten kan tala. För dem som känner en känsla av storhet inom sig kan Nietzsches Zarathustra ge dem en aning om de sista tingen.

Det är en dröm som står bakom allt. En dröm lika gammal som den ariska rasen:

Överallt byggde den ariska människan mäktiga tempel, höga torn och mäktiga

pyramider för att komma nära himlen och nå stjärnorna. Idag är vi inte mer privilegierade än att vi kan förstå detta hörn av mysteriet med vårt historiska väsen och vårt liv.

Vi längtar efter den nya människan som rättfärdigar och fullbordar mänsklighetens historia. Människan är något som måste övervinnas.

Endast nationalsocialismen, som i sig förenar den ariska rasens alla krafter och möjligheter, kan forma och fostra den nya människan, ty denna utveckling är lika mycket andligt som biologiskt betingad. Vi skall försöka.

För ras och nation!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seitlich Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

„Mahnrede von Massenmord, Verbrechen, Verfolgung und Vertreibung haben nicht ausgereicht, die Kräfte der gänzlich links-orientierten halb gelähmten Führer Adolf Hitler zu zerstören.“

Alle Nationalsozialisten sind weniger affektive Völker- und Rassenmenschen als ein Schicksal im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Der Sieg ist ein großer Gewinn, aber die Größe des historischen Verlustes ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der wesentliche Gegner ist aber dabei, dem Völkermord – gegen alle weißen Völker (?) – zu begegnen. Seine Mittel sind Entnazifizierung, Überfremdung und Assimilation.

Ein „Siege“ oder „Sieg“, ist im Weltkrieg oder im Streikkampf, ein mit Propagandamaterial bewaffnet oder auf einem Schicksalsspielender Akt. Jede Nationalsozialisten hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS Nyhetsbulletin
www.nsdapao.org

#1005 19.04.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Frontrapport
Intervju med Molly

Tredje delen

NSK: Dina nuvarande projekt är uppenbartigen filosofiska och konstruktiva.

Beskriv din syn på hur dessa frågor påverkar politiken.

Molly: Jag försöker fortfarande uppdatera fotogalleriet, men jag har mest koncentrerat mig på Adolf Hitler och Mänskligbetens Armé (www.movingthearmy.com/truth.htm) Jag är uppe i 21 sidor nu, och jag har så mycket mer att göra. Att studera andra världskriget är ett absolut minifält av information. Man söker information om en sak, och hittar ytterligare två saker att forska om. Det känns lite som om man är en arkivling som gräver upp det begravnade förflutna. Ett förflutet som de helst inte vill att det ska komma fram i ljuset. Vi kan återigen tacka Internet för flödet av information och bilder. Extremt sällsynta saker har dykt upp under årens lopp från platser över hela jorden. Det känns ofta som att

the NEW ORDER

Number 179 (133) Established 1978 April 26, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinmen fight with us side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture destruction, and re-orientation.

Whether "illegal" or "legal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!